

A Pécsi Ítéltábla a dr. Balás Ákos ügyvéd által képviselt I.rendű felperes neve (címe) I. rendű, II.rendű felperes neve (címe) II. rendű, III.rendű felperes neve (címe) III. rendű, IV.rendű felperes neve (címe) IV. rendű és V.rendű felperes neve (címe) V. rendű felpereseknek - a dr. Baán Károly ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű, a III.rendű alperes neve (címe) III. rendű, az IV.rendű alperes neve (címe) IV. rendű és V.rendű alperes neve (V.rendű alperes címe) V. rendű alperesek ellen letéti szerződésből eredő igény érvényesítése és egyéb iránt indított perében a Törvényszék 2014. március 28. napján kelt számú részítése ellen az I. rendű alperes által 43. sorszámon előterjesztett, 47. sorszámon indokolt, és Pf.6., valamint Pf.8/F/1. sorszámon kiegészített fellebbezése folytán meghozta a következő

részítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperesnek 595.000 (ötszázkilencvenötezer) forint, a II. rendű felperesnek 265.000 (kétszázhatvanötezer) forint, a III. rendű felperesnek 295.000 (kétszázkilencvenötezer) forint, a IV. rendű felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint és V. rendű felperesnek 250.000 (kétszázötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az egyszemélyes II.rendű alperes neve (a per korábbi II. rendű alperese) tagja az I. rendű alperes volt.

A II.rendű alperes neve a felperesekkel és perben nem álló további személyekkel az alábbi letéti szerződéseket kötötte:

Név

Kelt

Összeg

Engedményezés

I. rendű felperes

2010. október 8.

10.000.000 forint

2010. október 21.

5.000.000 forint

2010. november 9.

4.000.000 forint

.....

2010. október 22.

4.000.000 forint

2011. július 11.

.....

2010. október 22.

4.000.000 forint

2011. július 11.

.....

2010. november 30.

6.000.000 forint

2011. július 11.

II. rendű felperes

2010. október 12.

11.000.000 forint

III. rendű felperes

2010. október 2.

10.000.000 forint

2010. november 9.

3.000.000 forint

IV. rendű felperes

2010. október 22.

5.000.000 forint

2010. november 10.

5.000.000 forint

V. rendű felperes

2010. november 29.

10.000.000 forint

Összesen

77.000.000 forint

Az egyes letéti szerződésekhez kapcsolódóan a felek ténylegesen 60 napos határidő kikötése mellett 3-6%-os kamat fizetésében állapodtak meg. A szerződések aláírására az alperesi ügyvédi irodában került sor, a szerződéseket az I. rendű alperes ügyvédi bélyegzővel ellátva írta alá.

A letéti szerződésekkel egyidejűleg a szerződő felek megbízási szerződés megnevezésű okiratokat is aláírtak, amelyben a II. rendű alperes neve, illetve az I. rendű alperes megbízott ingatlanfejlesztéssel, ingatlanberuházással kapcsolatos megbízotti feladatokat vállalt el, valójában azonban a felek erre vonatkozó megállapodása színlelt volt.

A pénzüsszegek letétbe helyezésével, illetőleg kamatozásával kapcsolatban a felperesek tudomása az volt, hogy valamely önerő igazolásához kapcsolódóan helyezik el a pénzüket az alperesi ügyvédi irodánál, az I. rendű alperes azonban a felperesektől, illetve a perben nem álló személyektől kapott pénzüsszegeket,-i ügyvédhez juttatta el, aki hasonló konstrukcióban más, perben nem álló személyektől is átvett különböző pénzüsszegeket, összességben több száz millió forint nagyságrendben, amelyeket önhatalmúlag bizonytalan, ismeretlen célra fordított. Miutánaz ilyen módon átvett pénzüsszegekkel saját ügyfeleivel nem tudott elszámolni, 2010. december 8. napján „önfeljelentéssel” élt, amelyet követően vele szemben büntetőeljárás indult és van folyamatban, amelyben az I. rendű alperes is gyanúsítottként szerepel.

Mivel önfeljelentését követően az ügyvédi iroda, illetve az I. rendű alperes sem tudott elszámolni a felperesektől átvett pénzzel, ezért az I. rendű alperes jelezte a kialakult helyzetet a felpereseknek, akikkel közösen 2010. december 22-én egyeztetést tartottak, amelyen különböző okiratokat írtak alá.

Ezen a napon kelt az I. rendű alperes részéről egy tartozáselismerő nyilatkozat, amely azt rögzítette, hogy az I. rendű alperes az I. rendű felperessel szemben 100.000.000 forint összegű lejárt határidejű tőketartozást ismer el. Ez a tartozáselismerés magában foglalta valamennyi felperesnek és perben nem álló személynek az összesen 77.000.000 forint összegű, I. rendű alperessel szemben fennálló követelését. Ugyanezen a napon a IV. rendű felperes az I. rendű alperessel külön megállapodásban is rögzítette, hogy az I. rendű alperes tartozáselismerő nyilatkozatában foglalt összeg már tartalmazza a IV. rendű felperes 10.000.000 forint összegű követelését.

Ugyanekkor a III. és IV. rendű alperesek kezesi nyilatkozatot írtak alá a tartozáselismerő nyilatkozatban elismert összeg vonatkozásában.

Ugyancsak ugyanezen a napon a felperesek, valamintolyan tartalmú nyilatkozatot is aláírtak, amelyben kijelentették, hogy sem a H.....Irodával, sem az I. rendű alperessel szemben sem polgári, sem büntetőeljárás lépéseket nem tesznek azzal, hogy tudomásul veszik, hogy hitelfelvétel útján történik „befektetéseik” kiegyenlítése és a hitel folyósítását követően „befektetéseik” arányában a kifizetés haladéktalanul megtörténik.

2010. december hónap végén, az önfeljelentését követőenközjegyző által hitelesített tartozáselismerő nyilatkozatban ismerte el az I. rendű alperessel szemben 112.000.000 millió forint összegű tőketartozását.

2011. év tavaszán a felperesek ügyvéd jelenlétében is tárgyaltak az I. rendű alperessel a pénzüik visszajuttatása érdekében, az ügyvédi iroda, illetve az I. rendű alperes részéről azonban a 77.000.000 forint tőketartozás visszafizetésére nem került sor.

....., ésaz általuk az I. rendű alperesnek átadott pénzüsszegek vonatkozásában követelésüket 2011. július 11. napján az I. rendű felperesre engedményezték.

Az I. rendű felperes aláírása szerepel egy, 2011. február 1-jei keltezésű „NYILATKOZAT” megnevezésű okiraton, amelyet..... és az V. rendű alperes is aláírt, és amelynek tartalma szerint az I. rendű felperes elismeri, hogy az I. rendű alperes a 2010. december 22. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt kötelezettségét az adott napon hiánytalanul teljesítette, továbbá, hogy sem az I. rendű alperessel, sem a Irodával, sem a III., sem IV. rendű alperessel szemben a tartozáselismerő nyilatkozatban foglaltakkal kapcsolatban semminemű követelése nincs, olyat a jövőben sem támaszt.

Ugyancsak az I. rendű felperes aláírása szerepel egy, 2011. február 1-jei „Tényvázlat” megnevezésű iraton, amelyen az előre nyomtatott sablonszövegen kívül az I. rendű alperes kézírásával az a szöveg található, hogy „a 2010. 12. 22. napján kelt, I. rendű alperes neve által tett tartozáselismerő nyilatkozattal összhangban a I. rendű alperes nevetől a mai napon részemre átadott pénzüsszegeből az általam a Irodán keresztül közvetített befektetők részére a jelen tényvázlat mellékletét képező megbízási és letéti szerződésekben foglalt pénzüsszegeket tartozom kifizetni. A tartozáselismerő nyilatkozatban szereplő összegeből fennmaradó 23.000.000 forint I. rendű alperes nevet illeti”.

A nyilatkozaton és a tényvázlaton az I. rendű felperes aláírása keletkezésének körülményei tisztázatlanok, a nyilatkozatot aláíró és az V. rendű alperes 2011. február 1. napján az aláírás helyén nem voltak jelen, sem ezen a napon, sem más alkalommal a 77.000.000 forint megfizetése az ügyvédi iroda, illetve az I. rendű alperes részéről az I. rendű felperes felé nem történt meg.

A Megyei Ügyvédi Kamara a 2013. április 24. napján keltszámú határozatával 2013. április 24-ei hatállyal törölte az irodák névjegyzékéből a II. rendű alperes neve korábbi II. rendű alperest, azzal az indokolással, hogy az egyszemélyes II. rendű alperes neve alapító tagját, az I. rendű alperest, 2013. április 24-ei hatállyal törölte az elnökség az ügyvédek névjegyzékéből.

A felperesek keresetükben eredetileg az I. és II. rendű alperes egyetemleges marasztalását kérték 77.000.000 forint és járulékai megfizetésére a köztük létrejött ügyvédi letéti szerződésből eredő elszámolás címén. Az I. rendű alperessel szemben, mint az ügyvédi iroda tevékenységéért felelősséggel tartozó ügyvédi iroda tagjával szemben terjesztették elő kereseti kérelmüket, követelésüket továbbá az I. rendű alperes tartozáselismerő nyilatkozatára alapították.

Az I. rendű alperes a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy 2011. február 1. napján az I. rendű felperes részére 77.000.000 forintot megfizetett, részben a által átadott pénzüsszegeből, részben a és cége által nyújtott kölcsönből. Az I. rendű felperes által ilyen módon átvett pénzüsszegeből az I. rendű felperes köteles elszámolni a II-V. rendű felperesekkel, illetve a perben nem álló további személyekkel.

Az elsőfokú bíróság a pert a II. rendű alperessel szemben a számú végzésével megszüntette.

Az elsőfokú bíróság az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában részítéletet hozott, amellyel kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 33.000.000, a II. rendű felperesnek 11.000.000, a III. rendű felperesnek 13.000.000, a IV. rendű felperesnek 10.000.000 és az V. rendű felperesnek 10.000.000 forintot, valamint ezen összegeknek 2010. december 31. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű törvényes késedelmi kamatát.

Az elsőfokú bíróság részítélete indokolásában rögzítette, hogy a tényállást a felek nyilatkozatai, a tanúvallomások, a csatolt okiratok tartalma, e körben különösen aMegyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatóság Gazdaságvédelmi Osztálya előttszám alatt folyamatban volt büntető ügyből beszerzett iratok (kiemeltenigazságügyi írás- és okmányszakértő szakvéleménye,, és V. rendű alperes neve mobiltelefon híváslistáinak elemzése) alapján a Pp.206.§-a szerinti mérlegeléssel állapította meg.

Megállapította, hogy a felperesek és az alperesi ügyvédi iroda, valamint az I. rendű alperes között ügyvédi letéti szerződés jött létre, illetve, hogy az I. rendű alperes a tartozását a 2010. december 22-ei tartozáselismerő nyilatkozatban is elismerte. A felek egyező nyilatkozata volt, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatban elismert 100.000.000 forintban benne foglaltatott a felperesek 77.000.000 forintos követelése. Az I. rendű alperes az elsőfokú eljárás során személyes előadásában is kijelentette, hogy a 77.000.000 forint felperesektől való átvételét nem vitatja.

Megállapította, hogy a felek között létrejött ügyvédi letéti szerződés alapján az I. rendű alperes felelősségére az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (továbbiakban Üvtv.) 10.§ (1) és (3) bekezdése irányadó.

Megállapította azt is, hogy az ügyvédi letéti szerződésekhez kapcsolódó megbízási szerződések színlelt szerződések voltak, amelyek a Ptk.207.§ (6) bekezdése értelmében semmisek, a felperesek „csupán” kamatozásra adták a pénzüket az I-II. rendű alpereseknek.

Az I. rendű alperes által csatolt okiratokkal szemben a felperesek bizonyítási indítványai alapján vizsgálta, hogy 2011. február 1. napján az I. rendű alperes valóban megfizetett-e 77.000.000 forintot, vagy sem.

A 2011. február 1. napján történetekre vonatkozó felperesi és alperesi tényállítások tekintetében az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte, azokat a Pp.206.§-a alapján mérlegelte. Ezek alapján megállapíthatónak találta azt, hogy 2011. február 1. napján semmiféle kifizetés az I. rendű alperes részéről az I. rendű felperes felé nem történt, ezen a napon az I. rendű felperes, az I. rendű alperes, az V. rendű alperes, továbbá ésegyüttesen nem voltak jelen, továbbá sem ezt megelőzően, sem ezen a naponsemmiféle pénzt az I. rendű alperesnek nem adott át arra, hogy annak felhasználásával az I. rendű alperes az I. rendű felperesnek 77.000.000 forintot fizessen meg.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy sem a 2011. február 1. napján kelt nyilatkozat, sem az ugyanezen a napon kelt tényvázlat nem felel meg a teljes bizonyító erejű magánokirat kellékeinek önmagában sem. E megállapítástól függetlenül vizsgálat tárgyává tette a két okiratot tartalmi szempontból is. Nyomatékosan értékelte a bizonyítékok közül a Megyei Rendőr-főkapitányság számú nyomozati iratai közül beszerzett 2012. április 26. napján kelt mobiltelefonok híváslistájának elemzésére vonatkozó iratot, amely alapján rögzítette, hogy....., és az V. rendű alperes mobiltelefonjának hívásforgalmai vizsgálatából azt a következtetést lehetett levonni, hogy szekszárdi átjátszóállomásokon keresztül 2011. február 1-jén nem forgalmaztak, így alaposan vélelmezhető, hogy a telefonok használói ezen a napon nem jártak-on. Ebből arra következtetett, hogy és az V. rendű alperes 2011. február 1-jén-on nem írhatták alá a nyilatkozatot, éstanúval nem lehettek egyidejűleg jelen a pénzáadás során, így megdőlt a nyilatkozatban foglalt tartalom.

Különösen aggályosnak tartottatanúvallomásából a 77.000.000 forintos tartozás részbeni fedezeteként 2010. decemberében 17.000.000 forint, illetőleg 2011. február 1. napján további 10.000.000 forint I. rendű alperes rendelkezésére bocsátását. Figyelemmel volt e körben az I. rendű alperesnek a-tól származó pénzösszegek átadásának időpontjára vonatkozó ettől ellentétes tartalmú előadására, továbbáönfeljelentésében, illetőleg a nyomozati iratokban szereplő vallomásainak tartalmára, amelyek együttes mérlegelésével arra a következtetésre jutott, hogy a mindösszesen 27.000.000 forint kifizetésérerészéről az I. rendű alperes részére nem került sor.

A felpereseknek a tartozás fennállására vonatkozó tényállítást igazoló bizonyítékként értékelte a perben kihallgatott és tanúk vallomását, valamint az I. rendű felperes megbízásából pszichológus által készített poligraph szaktanácsadói véleményt.

Kiemelte indokolásában az elsőfokú bíróság azt is, hogy az esetleges pénzáadás sem mentesítené az I. rendű alperest az I. rendű felperes 19.000.000 forintos követelését meghaladóan a további felperesek és perben nem álló személyek követelésének kielégítése kötelezettsége alól, ugyanis a további felperesek, illetve a perben nem álló személyek követelésüket a pert megelőzően nem engedményezték az I. rendű felperesre.

A részítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, valamint a felperesek perköltségben való marasztalása iránt az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság csak és kifejezetten az általa kialakított meggyőződés szerinti tényálláshoz szemezgetett bizonyítékrészleteket és ezek alapján alkotta meg az álláspontja szerint teljesen helytelen és a valóságtól eltérő ítéleti tényállást, amelyből helyes és jogszerű következtetéseket nem vonhatott le.

Hivatkozott arra, hogy a 2011. november 30-ai tárgyaláson csatolt, 2010. június 8-án, illetve augusztus 8-án az I. rendű felperessel létrejött megbízási és letéti szerződések alapján 4.560.000 forint kamatot fizetett meg az I. rendű felperes kezeihez. Utalt arra, hogy a csatolt iratokból az is kiderül, hogy az I. rendű felperes által átadott pénzeszközöket nyomban átadták-nek. Kifejtette, hogy ennek azért van jelentősége, mert az I. rendű felperes a 2010. nyarán megkötött letéti szerződések működőképességének megállapítását követően maga kereste fel felperes társait és ajánlotta a befektetést, mint jól kamatozó üzleti konstrukciót. Állította, hogy a felperesek tudtak arról, hogy az ún. letéti szerződések alapján átadott pénzeszegek-hez kerülnek, aki részükre 60 napos határidő kikötése mellett 3-6%-os kamatot fizet. Nem felel meg a valóságnak tehát az az elsőfokú ítéleti megállapítás, hogy a felperesek tudattartalma csak arra terjedt ki, hogy önerő igazolásokhoz kapcsolódóan helyezik letétbe a pénzüket az I. rendű alperesnél. Hivatkozott arra, hogy a felperesek a per kezdetén tagadták, később beismerték, hogy részükre a pénz átadásával egyidejűleg kamat kifizetése is történt. Állította, hogy az önfeljelentést, és azt, hogy ez az oka a kamatfizetések elmaradásának, maga jelezte a felperesek felé.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a 2010. december 22-ei tartozáselismerő okirat az I. rendű felperes és a további felperesek, valamint a perben nem álló személyek vonatkozásában ne lett volna engedményezés. Kifejtette, hogy az engedményezési szerződés a Ptk-ban alakisághoz nem kötött nominált szerződés, amely az I. rendű felperes és a további felperesek, valamint a perben nem álló befektetők tekintetében 2010. december 22-én létrejött, és az I. rendű alperest, mint kötelezettet ugyanezen a napon értesítették is annak megtörténtéről, illetve arról, hogy jogszerűen kizárólag az I. rendű felperes kezeihez teljesíthet. A 2011. február 1-jei nyilatkozat és tényvázlat megnevezésű okiratok aláírásakor ezért az I. rendű alperes jogszerűen kizárólag az I. rendű felperes felé teljesíthette a teljes 77.000.000 forintot.

Vitatta az elsőfokú ítélet indokolásának azt a megállapítását is, hogy a felperesek és az I. rendű alperes között ügyvédi letéti szerződés jött volna létre, illetőleg, hogy csak a felperesek és az I. rendű alperes között létrejött megbízási szerződés lenne színleltetés miatt semmis. Arra hivatkozott, hogy az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3.§ (1) bekezdésében felsorolt tevékenységek, a (3) és (4) bekezdés szerint csak engedéllyel

végezhető, ilyen engedéllyel az I. rendű alperes nem rendelkezett, ezért tevékenysége jogszabályba ütközött, ekként a Ptk.200.§ (2) bekezdése szerint az így megkötött szerződések is semmisek. Az elsőfokú bíróság ezért akkor helyezkedett volna helyes jogi álláspontra, ha azt állapítja meg, hogy a színlelt megbízási szerződésekhez kapcsolódó letéti szerződések ugyancsak színleltak voltak, hiszen annak célja nem őrzésre, hanem a letét hasznosítására, felhasználására irányult, amely az ügyvédi törvény 30.§ (3) bekezdésére figyelemmel jogszabályba ütközik, így a Ptk.200.§ (2) bekezdése szerint semmis.

Állította, hogy az I. rendű alperes a felperesekkel és perben nem álló személyekkel nem ügyvédi minőségben, hanem szerződő félként kötött szerződést. Feladata az átadott pénzeszközök kamat ellenében történő hasznosítása volt, így az elsőfokú bíróságnak az I. rendű alperes ügyvédi felelősségére vonatkozóan kifejtett jogi álláspontja téves.

Megítélése szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul lépett át az általa csatolt 2011. február 1. napján kelt okiratok tartalmán, az V. rendű alperes nyilatkozatán,-sal, a R..... ügyvezetőjével kötött kölcsönszerződésen, a csatolt pénztárbizonylaton,tanúvallomásán,-sal, a V..... ügyvezetőjével 30.000.000 forintra kötött kölcsönszerződésen, amelyek a 77.000.000 forint I. rendű alperes rendelkezésére állását igazolták.

Vitatta az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, hogy a 2011. február 1. napján kelt okiratok nem minősülnek teljes bizonyító erejű magánokiratnak. Álláspontja szerint az a körülmény, hogy az okiratot tanúként aláíró személyek tanúi minőségének megjelölése hiányzik, az okiratot nem teszi érvénytelenné, nem rontja le annak teljes bizonyító erejű magánokirati minőségét. Hivatkozott arra, hogy a perben a Pp.164.§ (1) bekezdése szerint az I. rendű felperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy az okiratokat nem ő írta alá vagy nem azzal a tartalommal írta alá, amellyel azt az I. rendű alperes becsatolta. E körben utalt az elsőfokú iratokhoz csatolt írásszakértői vélemények megállapításaira, amelyek az I. rendű felperes saját kezű aláírását, illetőleg a tanúk aláírásának hitelességét igazolták.

Az elsőfokú bíróság által bizonyítékként értékelt mobiltelefon hívások elemzésével kapcsolatban arra utalt, hogy azok a telefonok, nem pedig a telefonok tulajdonosának hollétére vonatkozó adatokat tartalmaznak. Ebben a körben is vitatta az elsőfokú bíróság mérlegelésének helyességét, kifejtve azt az álláspontját, hogy a teljes bizonyító erejű magánokirat kiemeltebb bizonyíték a perben, mint a mobiltelefon időbeni elhelyezkedése egy adott napon.

Tévesnek találta az elsőfokú bíróság mérlegelését a által az I. rendű alperes rendelkezésére bocsátott 17.000.000 forint és 10.000.000 forint vonatkozásában. Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes állítását erősítette meg az V. rendű alperes előadása is, valamint az, hogy az I. rendű alperes széfet bérelt a bankban, ahol elhelyezte a-tól átvett pénzeszeget, és utalt arra, hogy banki bizonylattal igazolta a perben, hogy 2011. február 1. napján délelőtt a széfet felkereste, a pénz kivétele érdekében. Előadta, hogy-nek az az önfeljelentéskor tett nyilatkozata - amely szerint mindösszesen 20.000 forinttal rendelkezett - életszerűtlen, hiszen majd 2,5 milliárd forint fordult meg több év alatt a kezén, amelyből 100 milliót fizetett ki befektetőknek. Utalt arra, hogy nem valószínű, hogy csak a befektetők érdekeit képviselte, amikor jogosulatlan pénzügyi tevékenységet folytatott.

..... tanúvallomásával kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az bizonyító erővel nem rendelkezik, előtte az I. rendű alperes semmilyen tartozást nem ismert el, vele az I. rendű alperes egy új üzletről tárgyalt, életszerűtlen lenne, hogy ez alkalommal magánügyeit a tanú elé tárta volna.

..... tanúvallomásaival kapcsolatban előadta, hogy az egyértelműen az I. rendű felperes kioktatása alapján született. A tanú, valamint az I. rendű felperes olyan közös üzletben vett részt, ahol a tanú, mint „stróman” szerepelt az I. rendű felperes érdekeinek megfelelően. Megítélése szerint erre a kapcsolatra tekintetteltanúvallomását az elsőfokú bíróság bizonyítékként nem értékelhette volna.

Hivatkozott ugyanakkor az iratokhoz csatolt, által saját kezűleg írt nyilatkozat és átvételi elismervény tartalmára a kamatfizetéssel, illetve az I. rendű felperessel történő elszámolással kapcsolatban, amelyeket az elsőfokú bíróság bizonyítékként nem értékelt.

Pf.6. sorszámú fellebbezés kiegészítésében előadta, hogy a teljes bizonyító erejű magánokirat hamisítatlanságához fűződő törvényi vélelem megdöntését az okirat olyan rendellenessége vagy hiánya eredményezheti (az okiratban történt javítás, törlés, betoldás, stb.), amelynek magából az okiratról kell kitűnnie (BDT 2011.2566). Meghamisítottnak akkor tekinthető az okirat, ha az aláírás feletti szövegrészt az aláíró tudta és beleegyezése nélkül utóbb megváltoztatták.

Hivatkozott arra, hogy a perben csatolt szakértői vélemények aggálytalan megállapításaival szemben az I. rendű felperes bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

A Pf.8/F/1. alatt benyújtott fellebbezés kiegészítésében előadta, hogy 2011. február 1. napján - az O.. Kft. által rögzített, csatolt riasztórendszer adatok szerint - az alperesi ügyvédi iroda nyitása 8:11:37 órakor, zárása 12:39:08 órakor történt. Ezek az adatok álláspontja szerint cáfolják az I. rendű felperesnek azt a perbeli előadását, amely szerint 10 óra 6 perckor még a Sz.számú lakásából e-mailt küldött, ezt követően ment be az ügyvédi irodába, majd az ott elkészített cégiratokkal az O.....-ba és a M.....-ba, majd onnan visszatérve még a cégiratok módosítására is lehetősége lett volna. Hivatkozott továbbá arra, hogy a nyomozóhatóság által kirendelt informatikai szakértő megállapította, hogy a által használt számítógép winchesterén rögzítettek szerint a számítógépen 2011. február 1. napján egy adásvételi szerződés készült, csatolta az erre vonatkozó szakértői-vélemény kivonatát.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperesek perköltségben való marasztalására irányult.

Vitatták az I. rendű alperesnek azt a védekezését, hogy a perbeli letéti szerződések megkötésekor nem ügyvédként, hanem magánszemélyként járt volna el, illetve hogy megfelelő tájékoztatást adott volna a felpereseknek a befektetői kockázat tekintetében. Ugyancsak vitatták azt az I. rendű alperesi védekezést is, hogy az I. rendű alperessel szemben fennálló követelésüket az I. rendű felperesre engedményezték volna.

A 2011. február 1. napján kelt tényvázlat nevezetű okirattal kapcsolatban arra hivatkoztak, hogy az az ügyfél és az ügyvéd között létrejövő megbízási szerződés, azon az alperesi ügyvéd aláírása nem ellenjegyzés, hanem aláírás. Változatlanul fenntartották azt a jogi álláspontjukat, hogy a tartozás visszafizetéséhez szükséges forrás rendelkezésre állása kapcsán az alpereseket terhelte a bizonyítási kötelezettség, az e körben csatolt kölcsönszerződések nem tekinthetők teljes bizonyító erejű magánokiratoknak, valóságtartalmuk megállapításához további bizonyításra lett volna szükség. Megítélésük szerint az I. rendű alperes a forrás rendelkezésre állását megfelelő bizonyítékokkal nem támasztotta alá.

A 6. sorszámú fellebbezés kiegészítéssel kapcsolatban 7. sorszámú nyilatkozatukban arra utaltak, hogy jelen ügyben hamis vagy hamisított magánokiratról nem lehet beszélni, az elsőfokú bíróság sem állapított meg

ilyet, hiszen az I. rendű felperes aláírása a felperes kezétől valónak bizonyult. Előadták, hogy elképzelhető, hogy az I. rendű felperes nem szándékosan aláírt ilyen okiratokat, ennek időbeli és ténybeli körülményeit azonban feltárta.

A fellebbezés nem megalapozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás adatai, valamint a másodfokú eljárásban beszerzett cégiratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve az alábbiak szerint pontosítja:

2010. június 8. napján az I. rendű felperes megbízó és az I. rendű alperes megbízott ingatlan fejlesztéssel, ingatlan beruházással kapcsolatos megbízási szerződést kötöttek, és ugyanezen a napon letéti szerződés is létrejött köztük, amellyel az I. rendű felperes 10.000.000 forintot helyezett letétbe az I. rendű alperesnél „a megbízási szerződésben rögzített megbízotti feladatokhoz igazodóan, és a megbízási szerződésben foglalt feladatok ellátása érdekében8.....).

2010. augusztus 8. napján ugyanilyen konstrukcióban kötött megbízási és letéti szerződést az I. rendű felperes az I. rendű alperessel, ugyancsak 10.000.000 forint letétbe helyezése mellett (.....), majd ugyanilyen tartalommal jött létre köztük megbízási szerződés 2010. augusztus 21. napján (.....).

2010. július 9-én a II. rendű alperes neve nevében az I. rendű alperes letevő, és ügyvéd letéteményes kötöttek letéti szerződést. A szerződés 1. pontjában azt rögzítették, hogy letevő letétbe helyez letéteményesnél 4.000.000 forint összegű letétet a I. rendű felperes neve és I. rendű alperes neve ügyvéd között létrejött és csatolt megbízási szerződésben rögzített megbízotti feladatokhoz igazodóan teljesítőképessége biztosítására, igazolására és a megbízási szerződésben foglalt feladatok eredményes ellátása érdekében (.....).

2010. augusztus 8., majd 2010. augusztus 21. napján hasonló tartalmú letéti szerződések jöttek létre az I. rendű alperes ésközt, ez alkalmakkor 10.000.000 majd 5.000.000 forint letétbe helyezése mellett (.....).

Mellőzi annak tényként történő megállapítását, hogy a letéti szerződések megkötésekor a pénzüsszegek letétbe helyezésével illetőleg annak kamatozásával kapcsolatban a felperesek tudomása arra vonatkozott, hogy valamely önerő igazolásához kapcsolódóan helyezik el a pénzüket.

Az elsőfokú eljárásban az I. rendű felperes által számon csatolt előkészítő irat mellékleteként becsatolt 2013. december 9-ei keltezésű cégmásolat adatai szerint a R..Kft. önálló aláírási joggal rendelkező ügyvezetője 2009. február 20. napjától 2009. február 23. napjáig volt, ezt követően 2009. február 23. napjától határozatlan időre L.....szám alatti lakos lett.

A másodfokú bíróság által a másodfokú eljárásban beszerzett és a másodfokú eljárásban ismertetett Pf.8/I. sorszámú okiratok szerint a R...Kft. 2009. február 23. napján tartott taggyűlést, amelynek I. napirendi pontja üzletrész átruházása volt, és amelynek keretében ügyvezető bejelentette, hogy a társaságban lévő üzletrészt értékesíteni kívánja. A társaság tagjai elővásárlási jogukkal nem kívántak élni, az ezután meghozott taggyűlési határozattal hozzájárultak üzletrészeinek átruházásához L..... részére. A taggyűlés III. napirendi pontja az ügyvezető megbízatásának megszűnése és új ügyvezető választása volt, amelynek keretébenügyvezető bejelentette, hogy arra a tényre figyelemmel, hogy a társaságban tagsági joga

megszűnt, ügyvezetői megbízásáról lemond. A társaság .L-t választotta meg ügyvezetőnek határozatlan időre, aki ezt elfogadta. és2009. február 23. napján kötöttek egymással üzletrész adásvételi szerződést, amellyeleladó a tulajdonát képező R.....Kft-ben lévő 1.200.000 forint névértékű üzletrészt eladtavevő részére.

Ugyancsak 2009. február 23. napján ügyvezetői nyilatkozatban kijelentette, hogy ügyvezetővé választását elfogadja, illetve hogy a Gt-ben foglalt kizáró korlátozó összeférhetlenségi okok vele szemben nem állnak fenn. Ezt az ügyvezetői nyilatkozatot az I. rendű alperes ügyvéd ellenjegyezte B.-en, 2009. február 23. napján. Ugyanezen a napon ügyvezető meghatalmazást adott a II.rendű alperes neve részéről eljárni jogosult I. rendű alperes ügyvéd részére, hogy a R.....Kft. képviseltében teljes jogkörrel eljárjon. Az ügyvédi meghatalmazást a II.rendű alperes neve részéről eljáró I. rendű alperes elfogadta. Az elsőfokú iratok között szereplő sorszámú cégmásolat szerint a 2009. február 23-ai változások bejegyzése 2011. november 18. napján történt meg.

Az elsőfokú iratok között sorszám alatt, az I. rendű alperes által a tartozás visszafizetése fedezetének bizonyítékául csatolt, 2011. február 1. napján kelt kölcsönszerződést a R.. Kft. kölcsönadó képviseletében..... ügyvezetőként írta alá.

A 2011. február 1. napján kelt és az iratokhoz számon becsatolt kiadási pénztárbizonylaton az utalványozó részéről szereplő aláírás olvashatatlan, az összeg átvevőjének aláírása ugyancsak olvashatatlan, azonban írásszakértői ismeretek nélkül is egyértelműen megállapítható, hogy eltér a P....., illetve P..... szám alatt becsatolt kölcsönszerződéseken szereplő I. rendű alperes kölcsönvevő neve fölött szereplő aláírástól.

A felperesek számú előkészítő iratához csatolt melléklet szerint I.rendű alperes neve ügyvédi tevékenységét aMegyei Ügyvédi Kamara 2012. február 15-ei hatállyal függesztette fel, majd 2013. április 24-ei hatállyal törölte I.rendű alperes neve az ügyvédi névjegyzékből.

A felperesek sorszámú előkészítő iratának 11. számú melléklete szerint2010. december 27-én teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt tartozást elismerő nyilatkozatában az I. rendű alperes felé 112.000.000 forint lejárt határidejű tőketartozást ismert el, majd 2011. január 6. napján közjegyzői okiratba foglalt „egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot" tett, amelyben előadta, hogy 2010. november 10. napján az I. rendű alperestől 112.000.000 forint baráti kölcsönt kapott egy befektetésre. Megállapodtak abban, hogy a kölcsönért ügyleti kamatot nem számít fel a jogosult, és vállalta, hogy 2010. november 26. napjáig a tőkeösszeget kamatmentesen visszafizeti. A befektetése a határidőig nem térült meg, ezért nem tudta teljesíteni a jogosulttal szemben vállalt határidőt. A nyilatkozatban a pénzkölcsön jogcímén fennálló 112.000.000 forint összegű tartozását és járulékait teljes egészében elismerte és a tőke egy összegben való visszafizetésére 2011. január 31-ig újabb határidőt vállalt.

A felperesek sorszámú előkészítő iratának 12. számú melléklete, a 2010. december 15-ei széfbérleti szerződés szerint a Banknál kötött széfbérleti szerződés bérelőjevolt,I. rendű alperes neve pedig meghatalmazottként szerepelt a szerződésben. A széfnylvántartó lap szerint a széfnytás 2000. december 15. napján történt. A széflátogatási lap szerintrendelkezése alapján 2010. december 15-én 9 óra 55 perckor nyitották ki a széfet és 10 óra 05 perckor történt meg a széf zárása, az I. rendű alperes rendelkezése alapján 2010. december 16-án 9 óra 45 perckor történt a széf nyitása és december 16-án 9 óra 52 perckor történt a széf zárása, majd ugyancsak az I. rendű alperes rendelkezése alapján 2011. február 1. napján 9 óra 38 perckor történt a széf nyitása és 2011. február 1. napján 9 óra 48 perckor a széf zárása.

Az így kiegészített és pontosított tényállás alapján is helyes az elsőfokú bíróság érdemi döntése.

Annyiban helytállónak találta a másodfokú bíróság az I. rendű alperes fellebbezésében foglaltakat, hogy megítélése szerint sem helyes a felek között létrejött szerződés letéti szerződésnek minősítése.

Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Üvtv.) 5.§ (1) bekezdése szerint az ügyvéd

- a) képviseli az ügyfelét,
- b) büntetőügyben védelmet lát el,
- c) jogi tanácsot ad,
- d) szerződést, beadványt, más iratot készít,
- e) az a)-d) pontban felsoroltakkal összefüggésben pénz- és értéktárgy letéti kezelését végzi.

Az Üvtv.30.§ (1) bekezdése szerint az ügyvéd az 5.§ (1) bekezdés e) pontjában meghatározott ügyvédi letétet

- a) a megbízás teljesítéseként,
- b) a megbízáshoz kapcsolódó eljárási cselekmények költségének fedezeteként és azok teljesítésére,
- c) a megbízáshoz kapcsolódóan megőrzésre fogadhat el.

A (3) bekezdés értelmében az ügyvéd az átvett készpénzt és értéktárgyat kizárólag letétként kezelheti, azt nem hasznosíthatja és nem fogadhat el olyan megbízást, amely a letét felhasználására hatalmazza fel.

A felperesek perben tett személyes előadása és az I. rendű alperes nyilatkozata, valamint a per egyéb adatai alapján helytállón állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek és az I., illetőleg II. rendű alperes között létrejött megbízási szerződések színlelt szerződések, ténylegesen semmilyen ingatlanfejlesztés, ingatlanberuházás a felek között fel sem merült, ezért ezek a szerződések a Ptk.207.§ (6) bekezdése alapján semmisek.

A felperesek és az I. rendű alperes egyező előadása alapján az is megállapítható, hogy a szerződő felek szándéka az átadott pénzüsszegek kamatoztatására, azaz pénzbefektetésre irányult.

Megállapítható ezért, hogy a színlelt megbízási szerződésekhez kapcsolódó letéti szerződések ugyancsak színlelték, hiszen a letéti szerződések célja nem a megbízás teljesítéseként, a megbízáshoz kapcsolódó eljárási cselekmények költségének fedezeteként vagy azok teljesítésére, vagy a megbízáshoz kapcsolódó megőrzésére irányult, hanem a pénzüsszegnek a hasznosítására, felhasználására, befektetésére. A letéti szerződések ezért ugyancsak színlelt szerződések, s mint ilyenek, a Ptk.207.§ (6) bekezdése szerint semmisek. A szerződések tárgya valójában a felek szerződéskötése idején hatályban volt Hpt. 3.§ (1) bekezdés a) pontjában meghatározott üzletszerű betétgyűjtésre irányuló pénzügyi szolgáltatás volt.

A Hpt. 3.§-a értelmében az (1), (2) bekezdésben foglalt tevékenységek üzletszerűen csak engedéllyel végezhetők.

A betétgyűjtés fogalmát a Hpt. 2. számú melléklet I.3. pontja határozza meg: pénzeszközök egyedileg előre meghatározott személyektől történő gyűjtése oly módon, hogy azzal a betétgyűjtő tulajdonosként

rendelkezhet, de köteles azt - kamattal, más előny biztosításával, vagy anélkül - visszafizetni. A Hpt. 1. számú melléklet III.22. pontja szerint üzletszerű tevékenység az ellenérték fejében nyereség, illetve vagyonszerzés véget - előre egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló - rendszeresen folytatott gazdasági tevékenység.

A Hpt. 3.§ (4) bekezdése szerint, ha a törvény másként nem rendelkezik, kizárólag a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének az e törvény alapján kiadott engedélye alapján végezhető az (1) bekezdésben meghatározott pénzügyi szolgáltatás.

A Hpt. 4.§ (1) bekezdése szerint pénzügyi intézmény a hitelintézet (5.§), illetve a pénzügyi vállalkozás (6.§).

A Hpt. 4.§ (2) bekezdése alapján a 3.§ (1) bekezdésében meghatározott pénzügyi szolgáltatást - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - kizárólag pénzügyi intézmény végezhet.

A Hpt. 5.§ (1) szerint hitelintézet az a pénzügyi intézmény, amely a 3. §-ban meghatározott pénzügyi szolgáltatások közül legalább betétet gyűjt, vagy más visszafizetendő pénzeszközt fogad el a nyilvánosságtól (ide nem értve a külön jogszabályban meghatározott nyilvános kötvénykibocsátást), valamint hitelt és pénzkölcsönt nyújt vagy elektronikus pénzt bocsát ki. A (2) bekezdés a) pontja értelmében kizárólag hitelintézet jogosult betét gyűjtésére, valamint saját tőkéjét meghaladó mértékben - bank vagy állam által a visszafizetésre vállalt kezesség vagy bankgarancia nélkül - más visszafizetendő pénzeszköz nyilvánosságtól való elfogadására.

Miután az alperesi ügyvédi iroda, illetőleg az I. rendű alperes a hivatkozott engedéllyel nem vitásan nem rendelkezett, nem minősült a Hpt. 5.§ (1) bekezdése szerinti hitelintézetnek, ezért betét gyűjtésre nem volt jogosult.

A Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

A bírói gyakorlat nem egységes annak megítélésénél, hogy mikor állapítható meg a jogszabályba ütköző szerződés semmissége, még abban sem egységes a bíróságok álláspontja, hogy a bűncselekmény törvényi tényállását megvalósító magatartás eredményeként létrejött szerződés semmis-e. A BDT.2006.1450. szám alatt közzétett döntésében aÍtélet tábla arra a következtetésre jutott, hogy a más jogágak (pénzügyi, közigazgatási, jogi) kötelező szabályait sértő szerződés a polgári jog szempontjából akkor érvénytelen, ha más jogági törvény kifejezetten rögzíti, hogy az adott jogi norma megsértése egyúttal a szerződés érvénytelenségét is okozza, vagy pedig a törvény értelmezéséből, az összes körülményből nyilvánvaló módon megállapítható, hogy a külön jogszabály - az egyéb más jogági szankciók mellett - a szerződés érvényességét sem kívánja megengedni. A kölcsönszerződés nem érvénytelen önmagában azért, mert megállapítást nyer, hogy a kölcsönvevő ügyletkötési célja üzletszerű pénzügyi tevékenység (betétgyűjtés) volt. A jogosulatlan pénzügyi tevékenység bűncselekménye miatti elítélés sem eredményezi szükségképpen a szerződés polgári jogi semmisségét, mert a polgári bíróság a bűnösség kérdéséről függetlenül szabadon dönt attól, hogy az ügylet polgári jogi szempontból érvényes-e vagy sem. A BH.2009.46. szám alatt közzétett döntésében ugyanakkor a Legfelsőbb Bíróság azt mondta ki, hogy ha a büntető bíróság jogerős ítéletében azt állapítja meg, hogy a kölcsönadók jogosulatlan pénzintézeti tevékenységet folytattak, a kölcsönszerződés semmisségét kell megállapítani.

A Ítéltábla az említett döntésében kifejtett álláspontja szerint „azt, hogy az adott más jogági jogszabály megsértése a szerződés érvénytelenségét is okozza-e, minden egyes jogszabály egyedi értelmezése útján lehet csak megállapítani, és konkrétan kell vizsgálni, hogy a jogalkotó szándéka a szerződés ügyleti hatályának megszüntetésére is kiterjed-e. Általában a más jogági normák, szabályok megsértése esetén a jogalkotó célja felismerhetően az, hogy az adott jogszabályban részletesen szabályozott jogkövetkezmények kerüljenek alkalmazásra, a szabály megszegésének következménye csak a külön törvényben nevesített szankció legyen”.

A másodfokú bíróság ezzel a jogi állásponttal nem ért egyet. A Ptk. 200. § (2) bekezdése kifejezetten azt mondja ki, hogy a jogszabályba ütköző szerződés semmis, ez alól csak az az eset kivétel, amikor a jogszabály ahhoz más jogkövetkezményt fűz. A Hpt. azonban nem fűz más jogkövetkezményt, illetve nem tartalmaz szankciót arra az esetre, ha magánszemély folytat olyan pénzügyi tevékenységet, amelyet csak pénzügyi intézmény végezhet.

A Hpt. szabályainak értelmezése alapján azonban az is megállapítható, hogy a jogalkotó célja a Hpt. megalkotásánál az volt, hogy a pénzügyi intézményeken kívül más személy ne végezhesen pénzügyi szolgáltatást, és a más személyek által kötött pénzügyi szolgáltatásra irányuló szerződések ne válhassanak ki joghatást. Ezt a betétesek és a befektetők (a lakosság) biztonságának védelme indokolta. A Hpt. 5. §-ához fűzött indokolás szerint „betétgyűjtési tevékenységet Magyarországon kizárólag hitelintézet végezhet, és kizárólag hitelintézet jogosult a saját tőkéjét meghaladó mértékben visszafizetendő pénzeszköznek a nyilvánosságtól való gyűjtésére. Kétségtelen tény, hogy ez a hatályos szabályozáshoz képest szigorítás, de az elmúlt évek tapasztalatai feltétlenül indokolják a javaslatban foglalt korlátozást. Pénzeszköznek a nyilvánosságtól való gyűjtésére nem csak betétgyűjtés formájában van lehetőség, hanem más módon, például kötvénykibocsátás útján is. A javaslat ez által nem csak a betétesek, hanem más pénzeszköz tulajdonosok részére is biztonságot kíván nyújtani azzal, hogy csak olyan intézmények számára teszi lehetővé saját tőkéit meghaladó mértékű pénzeszköz gyűjtést, amelyek az e javaslatban meghatározottak szerint felügyelet alá tartóznak, rendszeres ellenőrzés alatt állnak, illetve olyan prudenciális szabályok vonatkoznak rájuk, amelyek jelentősen csökkentik a náluk elhelyezett pénzeszközök kockázatát. Az elmúlt évek gyakorlata megmutatta, hogy milyen veszélyes lehet a betétesek, a befektetők (a lakosság) számára, ha olyan vállalkozás gyűjt a nyilvánosságtól különböző jogcímen forrásokat, amely nem áll megfelelő szabályozás, illetve felügyelet alatt, de ennek ellenére tevékenységét külső forrásból finanszírozza.”

A pénzügyi szolgáltatások engedélyhez kötése - az úgynevezett kontárszerződésektől eltérően - nem egyszerűen rendészeti norma, a pénzügyi intézményekre és működésükre, ellenőrzésükre vonatkozó szabályok a befektetések és a tőkepiac védelmét szolgálják.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a felperesek és az I. rendű alperes között létrejött letéti szerződésekkel leplezett szerződések jogszabályba ütköznek, és a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmisek.

A Kúria EBH2012. P.17. szám alatt közzétett döntésében rámutatott arra, hogy semmisségi ok hivatalból történő észlelésekor a bíróságnak lehetősége kell biztosítani a feleknek arra, hogy az azzal kapcsolatos érdemi nyilatkozataikat megtehessek. A másodfokú bíróság a semmisséget nem hivatalból észlelte, a semmisségre az I. rendű alperes a felperesek képviselőjének is kézbesített 43. sorszámú beadványában (a

fellebbezés részletes indokolása) hivatkozott, így a felpereseknek lehetőségük volt a semmisséggel kapcsolatosan nyilatkozatot tenni.

Ptk.237.§ (1) bekezdése szerint érvénytelen szerződés esetében a szerződéskötés előtt fennállott helyzetet kellett visszaállítani, ezért az ügyvédi irodát, illetőleg az I. rendű alperest az eredeti állapot helyreállítása címén terhelte a felperesek részére az általuk befektetésre és kamatoztatásra átadott pénzösszeg visszafizetésének kötelezettsége.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtett jogi indokolást a másodfokú bíróság a fentiek szerint módosítja, és mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából a felek közötti ügyvédi letéti szerződés létrejöttére és a letéti szerződés alapján fennálló elszámolási kötelezettségre vonatkozó bekezdéseket.

A felperes befektetők által aÜgyvédi Irodának, illetve az I. rendű alperesnek átadott pénzösszegek visszafizetését az I. rendű alperes a periratokhoz P..... szám alatt csatolt nyilatkozat, illetve P..... szám alatt csatolt tényvázlat tartalmával kívánták bizonyítani.

A Pp.196.§ (1) bekezdésében írt feltételek valamelyikének megfelelő magánokirat az ellenkező bizonyításig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy a kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, hogy magára nézve kötelezőnek ismerte el.

A teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben helye van az ellenkező bizonyításának, amelyre tekintettel a perben a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy a nyilatkozatban, illetve a tényvázlatban foglaltak ellenére az I. rendű alperes a 2010. december 22. napján kelt tartozáselismerő nyilatkozatban foglalt kötelezettségét az I. rendű felperes felé nem teljesítette.

Az elsőfokú bíróság ennek bizonyítékaként értékelte aMegyei Rendőr-főkapitányságBü. szám alatti nyomozati iratok közül beszerzett 2012. április 20. napján kelt és a mobiltelefonok híváslistájának elemzésére vonatkozó iratot, amely alapján megállapította, hogy a 2011. február 1. napján kelt nyilatkozatot tanúként aláíró és V.rendű alperes neve sem járt 2011. február 1. napján-on.

Ezt a bizonyítékot erősítette a perben kihallgatotttanúvallomása, aki a Ügyvédi Irodában dolgozott 2011. február 1. napján és aki azt adta elő, hogy és V.rendű alperes neve 2011. február 1. napján nem jártak az ügyvédi irodában (P..... számú jegyzőkönyv 2. oldal alulról 3. bekezdés), illetőleg, hogy semmilyen tudomása nincs a 2011. február 1-jei keltezésű nyilatkozatról és tényvázlatról, (P..... jegyzőkönyv 3. oldal 2. bekezdés), továbbá, hogy nem látta, hogy az ügyvédi irodában a nyilatkozatban szereplő pénzösszeget bárki részére kifizették volna (P..... jegyzőkönyv 3. oldal 3. bekezdés).

A Pp.235.§ (1) bekezdésében szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására csak akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna.

Az I. rendű alperes által a fellebbezés kiegészítéséhez csatolt Pf.8/F/1. sorszámú iratok, így az Kft-nek a II.rendű alperes neve riasztórendszere nyitási-zárási idejére vonatkozó irata, valamint aigazságügyi informatikai szakértő 2011. május 23. napján kelt szakértői véleményének büntetőeljárásból beszerzett és becsatolt kivonata tekintetében a másodfokú bíróság megállapította, hogy azok a másodfokú eljárásban a Pp.235.§ (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel új bizonyítékként már nem vehetők figyelembe. A

vagyonvédelmi céggel az ügyvédi iroda nyilvánvalóan az elsőfokú ítélet meghozatala előtt kötött szerződést, az annak alapján rendelkezésre álló nyitási és zárási adatok beszerzése nem ütközött akadályba, s a büntető íratokból beszerzett szakvélemény kivonat is korábban kelt, mint az elsőfokú ítélet, amelyhez az I. rendű alperes, mint gyanúsított ugyancsak hozzáférhetett, nem hivatkozhat tehát az I. rendű alperes arra, hogy ezek a bizonyítékok csak az elsőfokú ítélet meghozatalát követően jutottak a tudomására.

Az elsőfokú eljárásban az I. rendű alperes a tartozás megfizetésének forrásaként aKft. által részére kölcsönadott 30.000.000 forintot, aKft. által részére kölcsönadott 20.000.000 forintot, továbbá a-tól származó 17.000.000, illetve további 10.000.000 forintot jelölte meg. Ennek bizonyítékául csatolta 27/A/15. és 27/A/16. sorszám alatt a.....Kft-vel, illetve aKft-vel kötött kölcsönszerződéseket, amelyek hitelességét a felperesek a perben mindvégig vitatták.

Az elsőfokú eljárásban csatolt cégmásolat és a másodfokú eljárásban beszerzett cégiratok alapján a másodfokú bíróság megállapította, hogy ügyvezetői jogviszonya a 2006. évi IV. törvény 31. § (1) bekezdés d) pontja alapján a lemondásával megszűnt. A 2011. február 1. napján kelt, által ügyvezetőként aláírt kölcsönszerződés idejénaKft-nek sem tagja, sem ügyvezetője nem volt, így kölcsönszerződés aKft. és I.rendű alperes neve között nem jött létre. A kölcsön folyósítását a másodfokú bíróság megítélése szerint a 27/A/13. sorszám alatt becsatolt kiadási pénztárbizonylat sem támasztja alá, mert azon az összeg átvevőjének aláírásánál szakértői ismeretek nélkül is megállapíthatóan nyilvánvalóan, az iratok között található számos, I. rendű alperestől származó aláírástól eltérő aláírás szerepel.

Az I. rendű alperes indítványára-t az elsőfokú bíróság a 2012. január 18-án megtartott tárgyaláson tanúként hallgatta meg. Ekkor aKft. ügyvezetője, által adott meghatalmazás alapján az I. rendű alperes ügyvédként már benyújtotta a tagváltozásra és az ügyvezető változásra vonatkozó változásbejegyzés iránti kérelmet, és amely időpontra a cégbíróság a változásokat a rendelkezésre álló cégmásolat tanúsága szerint be is jegyezte. Ennek ellenére tett olyan tartalmú tanúvallomást, hogy 2011. február 1. napján a cég ügyvezetőjeként szerződést kötött az I. rendű alperessel, és 30.000.000 forintot adott az I. rendű alperesnek a 80.000.000 forint körüli nagyságrendű tartozása visszafizetése érdekében, amelyet 2011. február 1. napján a délelőtti órákban az I. rendű alperes ügyvédi irodájában adott át.

A felperesek által sorszámú előkészítő iratának 7. számú melléklete tartalmazza-nak a büntető ügyben tett tanúvallomása kivonatát, amelyben a tanú egyebek mellett azt adta elő, hogy „2011 januárjában dőlt el, hogy 30.000.000 forintot tudnék kölcsönadni.... Az ügyvédnök elfogadta ezt a lehetőséget, abban is megállapodtunk, hogy kölcsönszerződést írunk. A kölcsönt csak cégeként tudom adni. Ebben az időben aKft. tulajdonosa és ügyvezetője is voltam...." Ekkora cégnek sem tagja sem ügyvezetője nem volt, a cég vagyonából ilyen összegű kölcsönt nem nyújthatott.

Az említett cégiratok tartalmára figyelemmeltanúvallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe, a tanúvallomása a cégbírósághoz benyújtott okiratokkal ellentétes, így megdőlt az az I. rendű alperesi védekezés is, hogy az I. rendű felperes felé a 77.000.000 forint tartozás megfizetésére a forrás az I. rendű alperes rendelkezésére állt volna 2011. február 1. napján.

Az I. rendű alperes által a másodfokú eljárásban előterjesztett,ismételt tanúkénti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványt a másodfokú bíróság elutasította, mert a tanú szavahihetősége megdőlt, tőle a perre vonatkozó további értékelhető bizonyíték nem várható, tanúvallomása a cégbírósághoz

benyújtott okiratok ellenében nem bizonyíthatná azt, hogy aKft. ügyvezetője volt 2011. február 1. napján.

Az elsőfokú bíróság által helyesen értékelt és a másodfokú eljárásban beszerzett bizonyítékokat tovább erősíti a felperesek által az elsőfokú eljárásban számon benyújtott irat 12. számú melléklete, a széfbérleti szerződés, széfnylvántartó lap és széflátogatási lap tartalma.

A szerződés szerint a széf bérelőjevolt, aki az I. rendű alperesnek maga is hitelezője volt.a büntető eljárásban tett tanúvallomásában (.....) azt adta elő, hogy 2010. szeptember 27-én 1.000.000 forintot, 2010. október 2. napján pedig további 1.600.000 forintot adott át az I. rendű alperesnek, amelyből 2012. február 21. napján 1.000.000 forintot, majd március 22. napján további 1.000.000 forintot kapott vissza. Életszerűtlen az az I. rendű alperesi védekezés, hogy a által részére átadott 17.000.000 forintot, mint a széfbérleti szerződés meghatalmazottja, olyan személy által bérelt széfben helyezte el, akinek a részére a pénz átadásakor több millió forinttal tartozott.

Az I. rendű alperes az elsőfokú eljárásban azt állította, hogy 17.000.000 forintot kapott a visszafizetés forrásaként-tól, ennek az időpontjával a P..... számú jegyzőkönyv 5. oldalán foglalt vallomásában december elejét jelölte meg. Azt adta elő, hogydecember elején még azelőtt adta át részére a 17.000.000 forintot, hogy az önfeljelentést megtette. Ezzel szembenugyanezen jegyzőkönyv 19. oldal 1. és 3. bekezdésében rögzített vallomásában úgy nyilatkozott, hogy „úgy mondanám, hogy ezzel az összeggel (17.000.000 forint) rendelkezett az ügyvédnő a korábbiakban. Végül is valóban itt arról van szó, hogy ezt a pénzt visszaadtam neki, úgy emlékszem az önfeljelentés után történt ez” „Ezt a bizonyos 17.000.000 forintot úgy emlékszem a közjegyzői okirat után adtam át az I. rendű alperesnek”.

Az önfeljelentésre a sorszámu irat 8. számú mellékletében foglaltak tanúsága szerint 2010. december 8. napján került sor, a közjegyzői tartozáselismerő okirat aláírására pedig, a 11. számú melléklet szerint, 2011. január 6-án. A büntetőeljárásbanvallomásában azt adta elő, hogy „a tartozáselismerő okirat után még 2010 decemberében 17.000.000 forintot tudtam adni az ügyvédnőnek. Ezt az összeget decemberben át is adtam neki a tartozáselismerő okirat után egy héten belül abból a célból, hogy az ügyfeleket rendezzük. (..... irat 10. számú melléklet)

Az I. rendű alperes és a tanú tehát az összeg átadása időpontjára vonatkozóan ellentétes állításokat tettek, ugyanakkor vallomásaik a számú irat 12. számú mellékleteként becsatolt széfbérletre vonatkozó iratokkal sincsenek összhangban. Az I. rendű alperes a által 2010. december 15-én kibérelt széfet 2010. december 16-án, majd azt követően 2011. február 1-jén látogatta meg. Az I. rendű alperes állítása szerint a 17.000.000 forintot a széfben helyezte el, ugyanakkor a széf az önfeljelentést megelőzően (2010. december 8-a előtt) még nem állt rendelkezésre a pénz átadójának, így ekkor az I. rendű alperes előadásának megfelelő időpontban a pénz nem kerülhetett a széfbe.-nek a nyilatkozataiban kétféle időpontot jelölt meg a 17. 000.000 forint átadására. Az egyik verzió szerint a közjegyzői okirat aláírása után, azaz 2011. január 6. után, amikor az I. rendű alperes a széfet nem látogatta meg, a másik verzió szerint pedig a tartozáselismerő okirat után, még 2010 decemberében, ami így a 2010. december 27-ét követő pár nap lehetett, amikor a széfet az I. rendű alperes ugyancsak nem látogatta.

A 17.000.000 forint átadása ellen szól az is, hogy az összeg állítólagos átadása után és az I. rendű alperes a közjegyzői okiratban elismert tartozás összegét nem módosította.

A fenti bizonyítékok tovább erősítették a másodfokú bíróságban is azt a már az elsőfokú bíróságban is kialakult meggyőződést, hogy az I. rendű alperes tényállításának megfelelően a 77.000.000 forint tartozás visszafizetésére 2011. február 1. napján a nyilatkozatban foglaltak és a tényvázlatban foglaltak ellenére nem került sor, annak fedezete az I. rendű alperes előadásában foglaltak szerint nem állt rendelkezésre.

A Ptk. 242. § (1) bekezdése szerint a tartozás elismerése a tartozás jogcímét nem változtatja meg, de az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. A (2) bekezdés kimondja, hogy a tartozáselismerés a másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik.

A tartozáselismerés olyan egyoldalú címzett jogügylet, nyilatkozat, amely meghatározott személyhez szól. Ebben a nyilatkozatban a nyilatkozó fél közli, hogy kötelezettsége áll fenn a nyilatkozat címzettjével szemben.

A Ptk. 328. § (1) bekezdése értelmében jogosult követelését szerződéssel másra átruházhatja (engedményezés).

Az engedményezés olyan szerződés, amellyel a jogosult a követelését másra ruházza át.

A Ptk. nem köti az engedményt alakszerűséghez, a 216. § (1) bekezdése értelmében tehát az erre irányuló szerződés akár szóban, akár írásban érvényesen létrejöhet, sőt elvileg az sem kizárt, hogy a felek az engedményezésre, illetőleg az annak elfogadására irányuló akaratukat ráutaló magatartással fejezzék ki. A megállapodásban határozottan és pontosan meg kell jelölni azt a követelést, amelyre az engedményezés vonatkozik, arra azonban nincs szükség, hogy a felek az engedményezés kifejezést használják. Elég, ha a szerződés tartalmából megállapítható, hogy engedményezés történt.

Az I. rendű alperes által az I. felperes irányában 2010. december 22. napján aláírt tartozáselismerő nyilatkozat a fentiek értelmében az I. rendű alperesnek az I. rendű felpereshez intézett egyoldalú, címzett jognyilatkozata, amely akkor sem minősül az I. rendű felperes a további felperesek és perben nem álló személyek közötti követelés átruházására irányuló szerződésnek, ha e további személyek a tartozáselismerő nyilatkozat aláírásakor valamennyien jelen voltak, illetve ha a tartozáselismerés az I. rendű felperest megillető követelést meghaladó összegre vonatkozik. Az I. rendű alperes, a felperesek és a perben nem álló személyek együttes jelenléte nem elégséges annak megállapításához, hogy ráutaló magatartásukkal a befektetők követeléseiket a tartozáselismerés címzettjére, az I. felperesre ruházták át, hiszen maga az I. rendű alperes sem állította, és nem is bizonyította, hogy az egyes befektetők követeléseit, mint engedményezett összegeket külön-külön pontosan megjelölték volna.

Ez alól egy kivétel van, a 2010. december 22. napján az I. rendű alperes, mint kötelezett, a IV. rendű felperes, mint jogosult és az I. rendű felperes által aláírt, P.....számon csatolt megállapodás.

A megállapodás

1. pontja rögzíti, hogy a mai napon kötelezett tartozás elismerő nyilatkozatot adott I.rendű felperes neve felé.

2. pontja szerint felek megállapodnak abban, hogy az 1. pontban írt tartozás elismerő nyilatkozatban foglalt követelés már tartalmazza a jogosult, kötelezett felé fennálló mindösszesen 10.000.000 HUF tartozását is.

3. pontjában I.rendű felperes neve elismeri, hogy a mai napon kelt tartozás elismerő nyilatkozatban rögzített követelésből a 2. pontban írt összeg jogosultat illeti.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az irat 2. pontja - a 3. pontban foglaltak, valamint a IV. rendű felperes és az I. rendű alperes között 2010. október 22. és november 10. napján kötött „letéti” szerződések alapján - nyilvánvaló elírást tartalmaz, hiszen a jogosult IV. rendű felperesnek nem tartozása, hanem követelése állt fenn az I. rendű alperes kötelezettel szemben. Ettől függetlenül a nyilatkozat értelmezése alapján annak tartalma nem vonatkozik a IV. rendű felperes követelésének az I. rendű felperesre engedményezésére, nem tartalmaz ugyanis arra vonatkozó megállapodást, hogy az I. rendű alperes kötelezettel szemben az ilyen módon elismert követelés érvényesítésének jogát a IV. rendű felperes az I. rendű felperesre ruházza át.

.....a büntető eljárásban tanúként azt vallotta (.....), hogy „Én mondtam, hogy én nem írom alá, hogy közöttünk a tartozás elszámolásra került, mert még nem fizette ki az egészet. Végül is aláírtam egy nyilatkozatot arról, hogy elszámolt felém, mert attól féltem, hogy ezt a második egy milliót nem adja akkor oda. ... Ez azonban nem felel meg a valóságnak, mert ahogy mondtam, kb.450.000 forinttal még tartozik....a fennálló tartozásról felém írt nekem egy nyilatkozatot 2012. március 22-én, ebben elismerte, hogy 500.000 forinttal tartozik, amit két héten belül visszaad. Csatolom ennek a nyilatkozatnak a másolatát.” A.....kézzel írott nyilatkozatában és a büntető eljárásban tett vallomásában rejlő ellentétekre tekintettel helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság a bizonyítékok közülrásbeli nyilatkozatát.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a tartozás visszafizetése tekintetében helyesen és okszerűen mérlegelte. Az indokolásnak a fentiekkel történt kiegészítésével ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A sikertelen fellebbezés folytán a Pp. 78.§(1) bekezdése és 86.§ (3) bekezdése alapján köteles az I. rendű alperes a felperesek másodfokú eljárásban felmerült költségének viselésére, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdései alapján állapította meg. A fellebbező I. rendű alperes teljes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2014. november 27.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró